

01 - Ce este biserica?

Ce este biserica?

Noul Testament ne arată istoria Celui care a venit din cer la noi și a fost aici pe pământ, mai întâi un copilăș în slăbiciune și sărăcie, apoi un om plin de har și de bunătate, făcând bine tuturor, dar care a fost necunoscut, disprețuit, lepădat, acoperit de insulte și, în cele din urmă, răstignit pe o cruce, pe care a și murit. Acesta este Domnul Isus, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, venit aici pentru a ne mântui prin moartea Sa. Dumnezeu L-a înviat din morți, apoi L-a înălțat în cer. Acest Isus va veni iarăși; va lua mai întâi pe cei răscumpărați ai Săi la El, apoi își va statornici împărăția pe pământ. Această istorie minunată se continuă până în clipa când Domnul Isus va da împărăția în mâna Tatălui Său, după ce morții vor fi fost judecați înaintea marelui tron alb. Atunci va fi un cer nou și un pământ nou, în care va locui Dumnezeu pentru totdeauna, în mijlocul celor preafericți.

Doresc acum să prezint o altă istorie: istoria unui lucru foarte scump Domnului Isus și care scump îi va fi totdeauna. Care lucru? — vă veți întreba. Nu cumva acest lucru este sufletul nostru? Da, fără îndoială, sufletul, chiar al celui mai mic copil, este prețios pentru Domnul Isus. Vorbind despre copilași, El a spus că a venit pe pământ ca să-i mântuiască; despre oameni, a spus că a venit să-i caute și să-i mântuiască (Matei 18.11,14; Luca 19.10). Eu vreau însă să vorbesc despre istoria unui lucru scump acestui iubit Mântuitor. E vorba de istoria Bisericii sau a Adunării, căci aceste două cuvinte au aceeași semnificație. Apostolul Pavel zice: „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.” El o hrănește și o îngrijește cu drag (Efeseni 5.25,29). Aceste cuvinte ne arată ce mare preț are Biserica pentru inima Domnului Hristos.

Înainte de toate, să lămurim întrebarea: Ce este Biserica? Oamenii numesc biserici niște clădiri în care se adună pentru slujbe religioase. În Cuvântul lui Dumnezeu, însă, nu găsim numele de biserică în înțelesul acesta. Se mai numesc biserici niște adunări de oameni care au aceleași învățături religioase, aceleași forme de cult și sunt cârmuite, în acest scop, de aceleași reguli; astfel, se zice: biserica anglicană, biserica protestantă, catolică etc.; dar Scriptura nu vorbește nimic despre așa ceva. Cum am mai spus mai sus, cuvântul Biserică înseamnă Adunare; și, în gura Domnului, ca și în scrierile Apostolilor, această vorbă înseamnă: sau adunarea tuturor adevăraților credincioși în toate locurile într-un anumit moment pe pământ; sau adunarea tuturor sfinților înviați, schimbați și slăviți, de la Cincizecime până la întoarcerea Domnului Hristos (atunci Adunarea va fi deplină); sau adunarea creștinilor care se strâneau într-o localitate. De exemplu, când Apostolul Pavel scrie Bisericii sau Adunării lui Dumnezeu care este în Corint, el se îndreaptă către toți creștinii din Corint; când trimite salutări Bisericii sau Adunării care se strânge în casa lui Nimfa sau la Filimon, are în vedere pe creștinii care se adunau, pentru închinare, la unul sau altul din acești

frați. Când însă zice: „Hristos a iubit Adunarea”, aici se înțelege Adunarea deplină; sau când îndeamnă pe bătrâni să păstorească „Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Celui al Său”, aici vorbește despre toți adevărații credincioși, spălați de păcatele lor în sângele scump al Domnului Hristos, dar aflându-se încă pe pământ. (1 Corinteni 1.2; Faptele Apostolilor 20.28; Filimon 2; Efeseni 1.22; 5.25). În aceste din urmă două locuri este vorba de Adunarea întregă în cer.

Vă veți gândi poate că Abel, Noe, Avraam, Moise, David, prorocii, toți acești oameni sfinți fac parte din Biserică. Nu; Biserica nu era pe vremea lor. Ei au fost oameni credincioși, care credeau în Dumnezeu și mergeau pe pământ încrezându-se în El și în făgăduințele Lui; ei însă nu fac parte din Biserică. Dumnezeu a avut pe pământ un popor, pe care l-a ales din mijlocul celorlalte neamuri, popor pe care-l iubește fără încetare și pe care-l va statornici mai târziu în țara făgăduinței: e vorba de poporul Israel. Dar Israel nu este Biserica.

Biserica n-a fost deloc numită înainte de a vorbi Domnul către Petru, când a zis: „Voi zidi Biserica Mea”. (Matei 16.18) Ea este deci a Lui, dar atunci încă nu luase ființă. Abia după moartea Sa pe cruce și după intrarea Sa în slavă a luat naștere Biserica și anume în ziua Cincizecimii, când după făgăduința Domnului Isus, Duhul Sfânt S-a coborât din cer asupra apostolilor. Dumnezeu a descoperit apostolului Pavel lucrurile deosebite de care se bucură Biserica. Mai înainte ea era o „taină ascunsă din veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.9; Coloseni 1.26). Sfinții și prorocii Vechiului Testament nu cunoșteau taina aceasta.

Biserica este o adunare cerească, pe care Dumnezeu voia s-o aibă pentru Fiul Său preaiubit. Ea este alcătuită din cei care au crezut în Domnul Isus mort, înviat și slăvit, ale căror păcate au fost spălate în sângele Său (Apocalipsa 1.5). Aceștia simt născuți din Dumnezeu (Ioan 3.9); Dumnezeu le-a dat Duhul Său (2 Corinteni 1.22); astfel ei sunt uniți unii cu alții și cu Domnul Isus în cer, având toți aceeași viață ca și scumpul lor Mântuitor. Iată de ce Biserica este numită **trupul Domnului Isus**, El însuși fiind Capul ei (Efeseni 1.22, 23; 4.3, 15,16; 1 Corinteni 12.13; Coloseni 1.18; Romani 12.4, 5). Fiecare credincios este un mădular al acestui trup, tot așa de strâns legat de Domnul Isus, cum este legată mâna de trup. Această legătură nu poate să fie ruptă; este legătura unei vieți cerești și nepieritoare, a unei vieți care este chiar a Domnului Isus. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că trupul Domnului Isus, alcătuit astfel prin Duhul Sfânt, este unul. Nu este decât un singur Duh, care alcătuiește și însuflețește trupul, tot așa după cum nu este decât o singură nădejde pentru toți credincioșii: aceea de a fi cu Domnul Isus în cer. Atunci trupul Lui va ajunge desăvârșirea.

Biserica mai este numită **casa lui Dumnezeu**: Ea este locuința lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care rămâne în ea și-și arată prezența. Astfel, ea este un templu sfânt, care se înalță și care va fi complet și desăvârșit în slavă (1 Timotei 3.15; Efeseni

2.20-22; 1 Corinteni 3.16,17). Dumnezeu n-are acum pe pământ altă casă, alt templu, în care să I se aducă închinare, decât trupul fiecărui credincios. Într-adevăr, Duhul Sfânt locuiește în cel credincios și trupul său e numit totodată „templu” (1 Corinteni 6.19,20). '

Am văzut că Domnul Isus zidește această casă a lui Dumnezeu, care este Adunarea. Orice casă este însă clădită pe o temelie. Care este temelia Bisericii? O stâncă neclintită: Domnul Isus însuși. El este singura temelie pe care este clădită (1 Corinteni 3.22). Când Simon Petru, învățat de Tatăl, a făcut această frumoasă mărturisire despre Domnul Isus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” — Domnul i-a spus că pe această stâncă, adică pe adevărul acesta pe care-l descoperise Dumnezeu lui Petru, Își va zidi Adunarea Sa (Matei 16.16-18). Și ce voiau să spună cuvintele lui Petru? Că în Domnul Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu, era puterea vieții, a vieții din Dumnezeu împotriva căreia moartea și Satan, care are puterea morții (Evrei 2.14), nu pot nimic. Și Domnul Isus spune lămurit că puterea morții și a Satanei nu pot nimic împotriva Bisericii întemeiate pe această Stâncă. Ea este vie, cum este și Cel care a întemeiat-o, și deci nu poate să fie nimicită. Ce siguranță pentru cei care fac parte din Biserică! Dar cine sunt aceia? Apostolul Petru, căruia i-au fost spuse cuvintele pe care le rostește Domnul Isus cu privire la Biserică și care-și amintește cu atâta duiosie de tot ce a ieșit din gura Mântuitorului, pe care-L iubea, aseamănă pe cei care cred în Hristos, cu niște pietre vii, care se apropie de Domnul și sunt așezați în El, piatra din capul unghiului, vie, aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 2.4-6). Ei sunt uniți cu El prin legătura vieții din Dumnezeu, care nu poate să fie nimicită, și în felul acesta se zidește casa lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu ne mai înfățișează Biserica și ca pe **Mireasa Domnului Hristos** (Efeseni 5.24-27). Dumnezeu dăduse pe Eva ca ajutor celui dintâi om, lui Adam și tot așa Celui de al doilea Om, Domnului Hristos, Dumnezeu Îi dă Biserica. Citim în Geneza frumoasa istorisire a robului lui Avraam, care s-a dus departe să caute soție pentru Isaac (Geneza 24). În același fel, Duhul Sfânt vine să caute acum soție pentru Domnul Hristos și aceasta e Biserica. El o alcătuiește din toți aceia care, crezând în Domnul Isus, părăsesc lumea, așa cum Rebeca și-a părăsit patria, pentru a se alipi numai de Domnul Hristos. Pentru a ne arăta cât este ea de strâns unită cu Domnul și cât Îi este de dragă, Biserica este înfățișată ca Mireasa Sa și este numită „soția Mielului” (Apocalipsa 19.7; 21.2,9; Efeseni 5.32). Ni se spune că El o pregătește acum pentru Sine; El o sfințește și o curățește pentru a Și-o înfățișa, într-o zi, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără pată (Efeseni 5.26,27). Când se va întâmpla aceasta? Când se va sărbători în cer nunta Mielului, cu o bucurie și o veselie fără asemănare (Apocalipsa 19.7-9). Gândind la această fericire, Duhul și Mireasa zic Domnului Isus: „Vino!"; iar El, care iubește Biserica, răspunde cu duiosie: „Eu vin curând” (Apocalipsa 22.17,20).

În cele din urmă, Biserica mai este înfățișată ca o **cetate cerească și glorioasă** (Apocalipsa 21). Dar ea nu va fi astfel decât în viitor, când Domnul Hristos își va așeza împărăția. Vremea de față, pentru Biserică, este vreme de umilință și de suferință împreună cu Domnul Hristos și pentru El. Dar atunci, slava lui Dumnezeu o va lumina și va face să strălucească frumusețea ei. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Ea va fi locuința Celui care, odinioară încoronat cu spini și răstignit, va domni atunci pe pământ; și ea va domni împreună cu El. Iată cum ne este înfățișată Biserica, în Cuvântul lui Dumnezeu. El ne spune totodată că ea va dăinui veșnic. Când se vor crea cerurile noi și pământul cel nou, în care va locui dreptatea, Biserica, pe acest nou pământ, va fi locuința lui Dumnezeu, în mijlocul oamenilor mântuiți (Apocalipsa 21.1-4). Dar această Biserică, iubită de Domnul Hristos și rânduită pentru slava cerească, este încă pe pământ. Ea trebuie să fie martorul Domnului Hristos cât timp El este sus, să facă să strălucească lumina cerească a harului și a adevărului, să meargă așa cum a mers Domnul ei.

Citind această carte, vom vedea istoria ei așa cum o zugrăvește Cuvântul lui Dumnezeu, fie în ceea ce ne istorisesc Faptele Apostolilor, fie în ceea ce ne spun Epistolele și Apocalipsa. Apoi, vom cerceta această istorie în faptele care au fost scrise în mărturii omenești și vom vedea astfel dacă ea a fost la înălțimea chemării ei slăvite.